

Homilie při mši svaté v katedrále ve Westminsteru

sobota, 18. 9. 2010, 11.00 (SEČ)

Drazí přátelé v Kristu,

s radostí vás všechny zdravím v Pánu a děkuji za vaše vřelé přijetí. Děkuji arcibiskupovi Nicholsovi za jeho slova na uvítanou, která mi adresoval vaším jménem. Toto setkání Petrova nástupce s věřícími Velké Británie opravdu probíhá „od srdce k srdci“ a umožňuje nám radovat se v lásce Kristově a v našem společném vyznání katolické víry, kterou nám předali apoštolové.

Zvláště mě těší, že se setkáváme v této katedrále zasvěcené nejdrahoccennější krvi, jež je znamením výkupného Božího milosrdenství, které se na svět rozlilo prostřednictvím umučení, smrti a vzkříšení jeho Syna, našeho Pána Ježíše Krista. Zvláštní pozdrav patří arcibiskupovi z Canterbury, který nás poctil svou přítomností.

Návštěvník této katedrály musí být osloven obrovským křížem, který dominuje její lodi a znázorňuje Kristovo tělo zdrcené utrpením a proniknuté bolestí, nevinnou obětí, jejíž smrt nás smířila s Otcem a darovala nám dokonce účast na životě Boha. Pánovy rozevřené paže jakoby objímaly celý kostel a pozvedaly k Otci zástupy věřících, kteří se shromažďují kolem oltáře k eucharistické oběti a mají účast na jejích plodech. Ukřižovaný Pán stojí nad námi i před námi jako pramen našeho života a spásy; „velekněz budoucích hodnot“, jak ho nazývá autor listu Židům v dnešním prvním čtení (9,11).

Takříkajíc ve stínu tohoto působivého obrazu bych rád poukázal na Boží slovo, které bylo hlásáno mezi námi, a uvažoval o tajemství nejdrahoccennější krve, protože toto tajemství nás přivádí k rozeznání jednoty mezi obětí Krista na kříži, eucharistickou obětí, kterou daroval své církvi, a jeho věčným kněžstvím, jehož prostřednictvím – tím, že sedí po pravici Otce – se stále přimlouvá za nás, údy svého mystického těla,.

Začněme od oběti kříže. Vytrysknutí Kristovy krve je zdrojem života církve. Jak víme, svatý Jan vidí ve vodě a v krvi, které prýští z těla našeho Pána, pramen božského života, který nám dal Duch Svatý a je nám udělován ve svátostech (*Jan* 19,34; srov. 1 *Jan* 1,7;5,6-7). Mohli bychom říci, že list Židům vyvodil liturgický obsah tohoto tajemství. Svým utrpením, smrtí a sebedarováním v Duchu Svatém se Ježíš stal naším Veleknězem a „prostředníkem nové smlouvy“ (9,15). Tato slova připomínají slova našeho Pána při Poslední večeři, když ustanovil eucharistii jako svátost svého těla, vydaného za nás, a svojí krve, krve nové a věčné smlouvy, prolité na odpuštění hříchů (srov. *Mk* 14,24; *Mt* 26,28; *Lk* 22,20).

S věrností Kristovu příkazu „to číňte na mou památku“ (*Lk* 22,19) slaví církev v každé době a na každém místě eucharistii, dokud Pán nepřijde ve slávě, raduje se v jeho svátostné přítomnosti a čerpá sílu z jeho spásné oběti za vykoupení světa. Eucharistická oběť byla vždy jádrem katolické víry. V šestnáctém století byla zpochybněna, a pak slavnostně znovu potvrzena Tridentským koncilem v souvislosti s naším ospravedlněním v Kristu. Jak víme, tady v Anglii mnozí neochvějně hájili mši svatou často za vysokou cenu a věnovali život úctě k Nejsvětější eucharistii, kterou se vyznačoval katolicismus v těchto zemích.

Eucharistická oběť Těla a Krve Kristovy obsahuje mystérium umučení našeho Pána, které pokračuje v údech jeho mystického Těla – církvi všech dob. Velký kříž, který je zde nad námi, nám připomíná, že Kristus, náš věčný Velekněz, každý den spojuje naše oběti, utrpení, potřeby, naděje a touhy s nekonečnými zásluhami své vlastní oběti.

Skrze něho, s ním a v něm přinášíme svá těla jako oběť Bohu milou a svatou (srov. *Řím*

12,1). V tomto smyslu jsme zapojeni do jeho věčné oběti a – jak praví svatý Pavel – doplňujeme na svém těle to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristova utrpení k užítku jeho těla, kterým je církev (srov. *Kol 1,24*). V životě církve, v jejích zkouškách a souženích, jak důrazně vyjádřil Pascal, pokračuje Kristova agónie až do konce světa (*Pensées*, 553, vyd. Brunshwig).

V té nejvýmluvnější formě nám toto pojetí tajemství drahocenné Kristovy krve ukazují mučedníci všech dob, kteří vypili kalich, z něhož pil sám Kristus, a jejichž krev, prolitá ve spojení s jeho obětí, dává církvi nový život. Odráží se také na našich bratřích a sestřích ve světě, kteří i dnes zakoušejí diskriminaci a pronásledování pro svou křesťanskou víru. Toto pojetí je však často skrytě přítomno v utrpeních všech jednotlivých křesťanů, kteří denně spojují svoje oběti s Pánovými oběťmi za posvěcení církve a za vykoupení světa. Myslím zejména na ty, kteří jsou s touto eucharistickou slavností sjednoceni duchovně, zvláště na lidi nemocné, staré, s postižením a ty, kteří trpí na těle či na duchu.

Myslím zde také na nesmírné utrpení způsobené zneužíváním dětí, zejména v církvi jejími služebníky. Vyjadřuji svůj hluboký soucit s nevinnými oběťmi těchto neslýchaných zločinů spolu s nadějí, že moc Kristovy milosti, jeho smírná oběť přinese hluboké uzdravení a pokoj do jejich životů. Přiznávám také zahanbení a ponížení, které nás všechny proniklo v důsledku těchto hříchů, a vybízím vás, abyste vše svěřili Pánu v důvěře, že toto pohoršení přispěje k uzdravení zraněných, k očištění církve a k obnově jejího staletého poslání formovat mládež a pečovat o ni. Vyjadřuji svou vděčnost za snahy vyvinuté k zodpovědnému vyrovnání se s tímto problémem, a všechny vás žádám, abyste měli starost o oběti a byli se svými kněžími solidární.

Drazí přátelé, vraťme se k rozjímání o velkém kříži, který se nad námi vypíná. Rozepjaté ruce našeho Pána na kříži nás vybízejí, abychom rozjímali také o naší účasti na jeho věčném kněžství i o odpovědnosti, kterou máme, když jako údy jeho těla neseme směřující moc jeho oběti světu, v němž žijeme. Druhý vatikánský koncil hovořil výmluvně o nezbytné roli věřících laiků v rozvoji poslání církve prostřednictvím snahy sloužit ve společnosti jako evangelní kvas a pracovat ve světě na šíření Božího království (srov. *Lumen gentium*, 31; *Apostolicam actuositatem*, 7).

Výzva Koncilu věřícím laikům, aby svou účastí na Kristově poslání přijali křestní závazek, připomíná intuice a učení John Henry Newmana. Kéž hluboké myšlenky tohoto velkého Angličana nadále inspirují všechny Kristovy učedníky této země, aby své myšlenky, slova a skutky připodobňovali Kristu a neúnavně pracovali na obraně neměnných morálních pravd, které evangelium převzalo, osvítilo a potvrdilo a které jsou základem opravdu lidské, spravedlivé a svobodné společnosti.

Soudobá společnost velice potřebuje toto svědectví! Velice potřebujeme v církvi i ve společnosti svědky krásy svatosti, svědky záře pravdy, svědky radosti a svobody, jež se rodí z živého vztahu ke Kristu! Jedna z největších výzev, kterým dnes musíme čelit, spočívá v tom, jak je třeba přesvědčivě mluvit o osvobozující moudrosti a moci Božího slova ke světu, který nezřídka spatřuje v evangeliu překážku lidské svobody namísto pravdy, která osvobozuje naši mysl a osvětluje naše snahy, abychom žili moudře a dobře ať už jako jednotlivci nebo členové společnosti.

Modleme se tedy, aby si katolíci této země stále více uvědomovali svou důstojnost kněžského lidu, povoláného zasvěcovat svět Bohu prostřednictvím života víry a svatosti. Kéž tento růst apoštolské horlivosti provází posílení modlitby za povolání ke kněžské službě. Čím více se rozvíjí apoštolát laiků, tím více se pociťuje potřeba kněží, a čím více laici prohlubují vědomí svého specifického povolání, tím více se stává zřejmým to, co je vlastní kněžím. Kéž mnozí mladí této země naleznou sílu odpovědět na povolání Mistra ke služebnému kněžství, nabídnou své životy, svou energii i své nadání Bohu a posílí tak svůj lid v jednotě a věrnosti evangeliu, zejména slavením eucharistické oběti.

Drazí přátelé, v této katedrále Nejdrahocennější krve vás ještě jednou vybízím, abyste hleděli na Krista, původce a dovršitele naší víry (srov. *Žid 12,2*). Žádám vás, abyste se ještě plněji sjednotili s Pánem účastí na jeho oběti kříže a přinášeli mu onu "duchovní bohoslužbu" (srov. *Řím 12,1*), která zahrnuje všechny stránky našeho života a vyjadřuje se závazkem přispívat k příchodu jeho království. Modlím se, abyste se v tom spojili se zástupy věřících dlouhých křesťanských dějin této země a vytvářeli společnost opravdu hodnou člověka, hodnou těch nejušlechtlejších tradic vašeho národa.

Překlad P. Milan Glaser, SJ